

Hej allihopa,

Addis Abeba, 18 mars 2022

Hoppas att ni alla mår bra. Vi mår bara bra här nere i Etiopien. Jag och barnen var ju tvugna att lämna Etiopien p.g.a. krig här i början av november förra året. Men efter drygt 2 månader kunde vi tillsist åka tillbaka hit den 21 januari. Sedan dess har det varit helt lugnt här, vi märker inte av konflikten i norra Etiopien längre, även om den inte är helt löst och det finns fortfarande människor som lider där.

Vi hade hoppats och trott att krig och elände skulle vara över nu för ett tag och det känns ju därför otroligt tråkigt att höra allt som sker i Europa och vi förstår att oron är stor bland många. Vi får återigen kasta oss på Gud och be om hans beskydd och hjälp till alla som lider. Gud är stor, han har all makt och vi som tror är privilegierade i dessa tider med att ha någon att sätta vårt hopp, vår tilltro och förtröstan till.

Faniel har ju hållt arbetet igång här nere under nästan hela perioden då jag och barnen var i Sverige, förutom över jul då han också kom ett par veckor. Men det kändes jättebra för oss att få återförenas som familj här och att få komma hem till vårt eget igen i januari. Vi hade ju flyttat till en fin lägenhet bara ett par veckor innan vi åkte till Sverige och vi såg mycket fram emot att få börja bo här på riktigt. Vi trivs verkligen bra här, vi har en rymlig, ljus och relativt nybyggd lägenhet på andra våningen i ett av husen på en jättefin gård. Som jag skrev tidigare så bor vi i ett stort inhägnat område där barnen kan springa omkring ute själva, spela fotboll med grannbarnen och det finns även en lekplats. Har t.o.m. träffat en annan svens-etiopisk familj som bor i området. Så det känns som att Gud verkligen har försett oss med precis det som vi behövt. Det enda negativa är som jag skrev tidigare att vi nu bor 5 km från skolan och resan tar ca 30 minuter, men vi har fått tag i en kille som kör taxi som stjutsar barnen dit och hem, så det är till stor hjälp för oss.

Faniel fick minska ner lite på arbetet under tiden jag var i Sverige och avslutade ett par grupper där han kände att det ändå inte fungerade så bra, så nu har vi 6 grupper igång som vi undervisar i varje vecka och totalt ca 420 elever. Vi är färdiga med berättelserna från evangelierna och har nu gått in i Apostlagärningarna. Förra veckan undervisade jag om pingstdagen och om när den lame mannen vid Sköna porten blev helad m.m. Just nu är Faniel iväg några dagar och undervisar om Stefanos, Saul m.m. Det blir en lite annan känsla när man kommer in i Apostlagärningarna, det blir så konkret att detta gäller oss idag, att detta är det liv som Gud vill att vi ska leva idag. Vi lever ju egentligen fortfarande i Apostlagärningarnas tid, Gud vill fortsätta fylla oss med sin Ande och sända oss ut med det glada budskapet om Jesus till alla, till den dagen då han kommer tillbaka. Jag såg verkligen hur det lyste av längtan och förväntan på vad Gud vill göra i många av mina elevers ögon förra veckan då vi talade om detta.

Vill dela den sista delen av den andra berättelsen jag delade förra veckan. Då hotade de religiösa ledarna Petrus och Johannes efter undret med mannen vid Sköna porten och förbjöd dem att någonsin tala om Jesus igen. Dessa människor hade sett till att Jesus blivit dödad och de kunde nu göra det samma med de första kristna. Men när Petrus och Johannes berättat vad som hänt för de andra kristna så enades de i bön. Bönen lät inte: "Gud, du ser hur dessa hotar oss, hjälp oss nu så att de inte dödar oss." Nej, de bad istället: "Gud lät inte detta göra att vi tystnar utan hjälp oss istället att med ännu större kraft fortsätta berätta om dig, och du Gud, fortsätt att göra under och hela människor i ditt namn." Med ens svarade Gud på deras bön, rummet de satt i började skaka och den Helige Ande kom än en gång och fyllde de alla med sin kraft. Den onde hade försökt tysta dem, men han misslyckades fullständigt, det ledde bara till att de troende blev fyllda med ännu mera kraft att fortsätta berätta om Jesus.

Man får alltid favoriter bland grupperna och eleverna. På fredagkvällar undervisar vi i Butajira, där är det många pastorer och evangelister med från olika församlingar. Jag kan känna mig ganska liten jämfört med dem, men de visar sån kärlek, uppskattning och glädje över att få lära sig hur de på ett enkelt och effektivt sätt kan evangelisera genom storytelling. Det är en otroligt härlig stämning under stunderna med dem. En annan favorit är gruppen i Lemen som vi undervisar på lördagar, den sista gruppen innan vi åker hem till Addis. Det är en grupp som består av drygt 100 personer och de är nästan alla ungdomar. Man blir så otroligt uppmuntrad av att möta dem. Det känns riktigt trist att jag bara får undervisa dem en gång till nästa vecka innan Fanuel ska avsluta vår undervisning om två veckor. Men vår kallelse är att ge denna undervisning till så många som möjligt och det är nu snart dags för oss att dra vidare till nya områden. Vi har ett nytt område på gång som vi nu börjat förbereda i och vi ber om Guds ledning så att allt får bli som han vill att det ska bli.

Många av våra elever berättar berättelserna för andra, jag vill dela denna unga tjejs vittnesbörd. Ni ser henne på bilden här intill. Hennes föräldrar är inte frälsta, men hon berättar hur hon nu berättar berättelser för sin mamma på kvällarna när de dricker kaffe, och pappan läser berättelserna direkt från pappret och de börjar nu mer och mer förstå vem Jesus är.

Tack för ert stöd och era förböner! Be gärna för oss, tiden som legat bakom de senaste åren med två plötsliga uppbrott från Etiopien har satt sina spår i oss och vi behöver beskydd över våra tankar och känslor. Be också för vårt arbete, vi längtar att få se ännu mer av den Helige Andes verk och att många får komma till tro genom berättelserna. Be om Guds ledning nu när vi går in i nya områden, att vi får öppnade dörrar, bra kontakt och relation till ledarna i församlingarna och att alla dem som Gud har förberett får komma och vara med på denna undervisning.

Guds välsignelse önskar vi er alla,

Hanna och Fanuel,
Noah, Nehemja och Amos